

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [redacted] ve věci

žalobce:

[redacted]
státní příslušnost Arménská republika
bytem

v ČR

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č.j. OAM-528/ZA-ZA11-ZA10-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 12. 2. 2019 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nepřipustná označena žádost

žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy, a to § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 50 odst. 2, odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, a § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřeba ke zjištění stavu věci.
3. Porušení výše uvedených ustanovení správního řádu žalobkyně spatřuje v tom, že žalovaný v rozhodnutí vyšel ze závěru, že okolnosti manželova zdravotního stavu jí byly objektivně známy již v době, kdy podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalobkyně namítá, že v roce 2015 nebyl manželův zdravotní stav natolik závažný, a z tohoto důvodu toto neuvedla. Jak vyplývá z předložených listinných důkazů, manželův stav se rapidně zhoršil v roce 2017, kdy byl opakovaně ošetřen zdravotnickou záchrannou službou. Jako novou skutečnost uvedla, že poskytuje manželovi celodenní péči v podobě podávání léků a pomoci s hygienou. Zároveň uvedla, že manžel není schopen bez rizika na zdraví opustit Českou republiku. Správní orgán posoudil zdravotní stav žalobce pouze na základě vlastního uvážení na základě skutečnosti, že po chirurgickém zákroku byl žalobce ve stabilizovaném stavu propuštěn z nemocnice. Žalobkyně má za to, že žalovaný nedostatečně erudovaně posoudil předložené lékařské zprávy, nevyžádal si žalobcovu lékařskou dokumentaci, případně si nevyžádal stanovisko znalce z oboru lékařství, který by jasně uvedl, že zdravotní stav žalobce je naprosto totožný s jeho zdravotním stavem v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nepovažoval námitky žalobkyně za opodstatněné, sdělil, že žalobkyně uvedla naprosto shodné důvody svého odchodu ze země původu a neochoty se do Arménie navracet, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o novou skutečnost ohledně zdravotního stavu jejího manžela, pak toto jí bylo objektivně známo již v průběhu řízení o první žádosti, a bylo tak na žalobkyni, aby tyto skutečnosti uvedla v řízení předchozím.
6. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a na tom, že námitky žalobkyně nejsou způsobily jej zpochybnit, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud učinil následující zjištění, která jsou podstatná z hlediska předmětu tohoto řízení.
8. Žalobkyně dne 16. 10. 2015 podala v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále též jako „**původní žádost**“). O této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 14. 3. 2016 rozhodnutím č.j. OAM-890/ZA-ZA14-ZA05-2015 (dále též jako „**rozhodnutí o původní žádosti**“), kterým žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona o azylu neudělil. Žalobkyně jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany v původní žádosti uvedla problémy s věřitelem půjčky, kterou si s manželem vzali na nákup půdy, kterou obdělávali. Žalobkyně neuváděla v původní žádosti zdravotní problémy manžela jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Sice zmínila, že trpí kýlou a má problémy se srdcem, ale pouze v souvislosti, že už skoro není schopen pracovat. Nikoli, že by byl v takovém stavu, že by vyžadoval celodenní péči.
9. Ve spise je dále založen rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2017, č.j. 4 Az 14/2016-39. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal rozhodnutí o původní žádosti a rozhodl tak, že se podaná žaloba zamítá. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí se podává, že zdejší soud na základě uplatněných žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí o původní žádosti, žalobkyně však před žalovaným ani před zdejším soudem neuváděla jako důvod udělení azylu z humanitárních důvodů zdravotní stav manžela.
10. Žalobkyně podala dne 19. 6. 2018 další žádost o mezinárodní ochranu (dále též jako „**opakovaná žádost**“), kterou odůvodnila tím, že její manžel má problémy se srdcem a kýlu. Problémy se srdcem jsou tak velké, že nemůže být operován a potřebuje stálou péči. Jako další důvod uvedla, že v Arménii nemá kde bydlet. Dům, ve kterém bydleli, je kvůli dluhům „zakonzervovaný“ věřitelem, dokud dluh neuhradí. Dále uvedla, že má strach se do Arménie vrátit, neboť jejího syna tam zbili.
11. Dne 28. 6. 2018 se uskutečnil pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, ve kterém žalobkyně k zdravotnímu stavu manžela uvedla, že před třemi roky lékaři zjistili, že se mu v oblasti srdce kumuluje voda. Na vyšetření pak zjistili, že má problémy se srdcem. Dále má asi 5 let problémy s kýlou, a kvůli tomu není schopen pracovat. Péče o manžela spočívá v tom, že on většinou leží a žalobkyně hlídá, aby si včas bral léky, podává mu jídlo, doprovází ho na toaletu a při hygieně.
12. Žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. 1. 2019, č.j. OAM-528/ZA-ZA11-ZA10-2018, tak, že je tato opakovaná žádost žalobkyně podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřijatelná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
13. Žalovaný posoudil opakovanou žádost podle ust. § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, a konstatoval, že se jedná o druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a uzavřel, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti

a neochoty se do Arménie vrátit, jako v minulém řízení, tj. obavu z jednání věřitele a neexistenci zázemí v Arménii. Ohledně nové skutečnosti, a to špatného zdravotního stavu manžela, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla žalobkyni známa již v průběhu správního řízení o její původní žádosti, a měla tak možnost a povinnost uvést tyto důvody již tehdy, pokud tyto důvody považovala za natolik závažné. Dále žalovaný konstatoval, že uváděné důvody se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů jejího odchodu ani prezentovaných problémů, které žalobkyně v zemi původu má.

14. Žalovaný pak uzavřel, že manžel žalobkyně podal dne 17. 7. 2016 vlastní žádost o mezinárodní ochranu, a žalovaný v rámci tohoto řízení posuzoval jeho zdravotní stav a možnost léčby v Arménii, přičemž neshledal naplnění podmínek zákona o azylu pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
19. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

21. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“*
22. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: *„Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“*
23. Obdobně v rozsudku ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27 Nejvyšší správní soud shledal, že: *„Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).“*
24. Žalobkyně v opakované žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, když zcela ve shodě s žádostí původní jako důvod své opakované žádosti uvedla obavu z jednání věřitele a neexistenci zázemí v Arménii. Tedy z pohledu situace v Arménii byly důvody žalobkyně naprosto totožné. Pokud jde o zdravotní stav manžela, lze souhlasit s odůvodněním žalovaného, že tyto skutečnosti mohla žalobkyně uvést už v řízení o původní žádosti. Pokud žalobkyně tvrdí, že se manželův zdravotní stav zhoršil v průběhu roku 2017, pak žalobkyni nic nebránilo tyto skutečnosti uvést při jednání soudu dne 30. 11. 2017, na kterém zdejší soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí o její původní žádosti. Za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze uplatňovat

v řízení před soudem nové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (rozh. Nejvyššího správního soudu ze dne , č.j. 10 Azs 194/2015-32).

25. Žalobkyně v řízení o původní žádosti před správním orgánem ani následně v řízení před soudem jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu zdravotní stav manžela nijak nezminila. K tomu je nezbytné uvést, že v rámci azylového řízení má žadatel dvě základní povinnosti - břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud se k tomu vyjádřil například v rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs 151/2005-86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
26. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně v opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti, natož takové, které by prima facie mohly mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Žalovaný tak postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou a ustanovením § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1, odst. 4 zákona o azylu, když posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou, neboť žalobkyně v opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a, ani zde nejsou nové skutečnosti hodné zvláštního zřetele pro posouzení opakované žádosti jako přípustné.
27. Nutno též zdůraznit, že zdravotního stav manžela žalobkyně byl primárně zkoumán v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ve které manžel žalobkyně svůj zdravotní stav jako důvod žádosti uváděl. O prvotní žádosti manžela žalobkyně bylo rozhodnuto tak, že se mu mezinárodní ochranu v žádné formě neuděluje. Následně podaná žaloba byla zamítnuta a kasační stížnost odmítnuta. Řízení o jeho opakované žádosti bylo shodně podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu jako nepřipustné zastaveno a následná žaloba zdejším soudem zamítnuta. V takovém případě je opětovné posuzování zdravotního stavu žalobce nadbytečné, neboť jeho zdravotní stav nevedl k udělení mezinárodní ochrany samotnému manželovi žalobkyně.
28. Žalovaný též nepochybil, když v daném případě nepřistoupil k ustanovení znalce z oboru lékařství, neboť ve správním řízení se podle § 56 správního řádu znalec ustanoví v případě, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou, neboť žalobkyně mohla uvést tyto skutečnosti v předchozím řízení,

a v takovém případě je posuzování zdravotního stavu manžela žalobkyně nadbytečné, zejména za situaci, kdy jemu samotnému mezinárodní ochrana udělena nebyla.

29. Lze shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný též v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež rovněž řádně odůvodnil, námitky žalobce nebyly sto jej zpochybnit.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2020

[REDACTED]

samosoudce